

gaulle
200 afstukken

Coken en Coon.

"Coken en Coon! Brrr... wat gemeene namen!
Neen! dat lees ik niet!"

"Als 'tu belieft! mijn fym jufferdye, wat is er gemeens
aan die namen? Hwe voorouders hebben ze misschien
gedragen; want vroegertyds ging men geen almanak-
ken doorsnuffelen voor den doops, om iets fym en buiten-
gewoons te vinden. De persoon gold toen meer dan
de naam. Olive, Diane, Hugues, Zephire! Welke
Vlaamsche ouders zouden er ooit aan gedacht hebben hun-
ne kinderen zoo te laten doopen! Neen 't verandert, ja;
't is maar in de lagere volksklas, dat men nog die verkorte,
gemoedelyke namen hoort en... 't moet wel gezegd wor-
den: Coken en Coon behooren tot de volksklas, ze zyn van
zeer geringe, van arme afkomst!"

"Olkwēr eene reden om dat niet te lezen!"

"Ja, jufferdye, gy, die doorzettene charmante fchryvers in
die voorutkechte salons zyt binnengelooft, waar alles blinkt
van zyde en goud; gy, die nooit leest dan van graven en
princessen, ik moet het bekennen, 'zal u weinig aan-
staans, het middelen, waaraan ik u voor 't en... 't ergste van al!"

Wat ik te vertellen heb, gaat juist den verkeerden gang. 'Het einde van uwe roman is noodzakelyk een huwelyk, en... ik begin er mede.' I

Ge moet weten, het gaat in onze burgerlyke volkswereld heel anders toe, dan gy 't u voorstelt. Een spraak daar, van aan malKander in hoffelyken voege voorgesteld te worden, op bals of soirees malKander eerst van verruizen, en dan luygend en bevend een lief woordken te wagen. De lofkomste brudegom hier droomt er niet eens aan een kus te drukken op den nagelspits van een enkel vingerken - zorgvuldig met zeemleer omkleed, wel te verstaan - en dan, met kloppend hart en half gewaagden zydeblit op te vangen, noch van by middel van bloemtaulen en allerlei geschenken zyne innerlyke gevoelens te doen kennen; tot hy eindelyk, na vele, vele wederwarsdigheden - altemaal zaken van niets en toch zoo zwaarwichtig voor hem - er toe overkomt een plechtige aanvraag te doen. Neen, van dat alles, noch van verlovingsfeesten, noch van adieux de garcon en adieux de jeune fille weet ik niets te vertellen. Dat monopole de illustres écrivains français surf ik niet aan. En al denkt gy, guffert gy, dat gy toch de wereld schels voorstellen, zooals ge zyn moet, ja dat het niet anders gaan kan dan gy het zeggen, ik wil bewyzen dat het wel anders gaan kan en gaat, en daarby nog heel

ordentlyk en deftig gaat.'

Hoore dus toe wie hooren wil.!"

Eerst dient van Coken gesproken.

Eene eenige dochter is Coken, een eenig kind; maar dat maakt hare fortuin niet aanzienlyker! Waar niets is moet niet gedeeld worden, en daar is de gehele erfenis juist zoo aanzienlyk als het minste deel.

Cokens moeder verloor haren man over jaren reeds en sukkelde voort, zooals men dat noemt, maar kon op geen sparen denken: de tyden waren te slecht en de volken - want een voddenhuisje hield zij - hadden geen seel.

Dat is juist het ergste niet voor Coken! Hare moeder zegt dikwyls, dat er nu toch gene vyvers zullen aftomen op hare centjes: iets dat een verstandig meisje hoog weet te prysen. Maar Coken heeft iets anders tegen! By is gene schoonheid! Amors moeder, de toovergodin Venus, heeft zich haren in 'geheel niet aangetroffen. Haar gelaat is onregelmatig, noch schoon, noch lelijk: een van die duizenders gezichtjes, waar jeugd en frischheid ~~altes~~ het aantreklyke van uitmaken. Maar, wat by Cokenzetter alles hadde verbeterd, de oogen, die spiegels der ziel, zegt de poët - die bederven hier alles: Coken heeft maar een oog! Het andere is ten gevolge van kinderzuchtte uitgezworen!

En toch, er is niets afstootelyks aan dat missend oog. Het is eenvoudig gesloten en de lange, donkere wimpers liggen rustig op het frische wit der wang. Een toegemurwd venster gelykt het. En spijt genoeg dat het toegemurwd zijn moet; immers in het andere, wyd open en hel, speelt zoo vroelyk het zonnelicht, het straalt van zulke tevredenheid en goedheid des harten, en daarby nog van levenslust en moed en onverbroken seer... Ja, 't is waarlyk spijt.'

Maar heb toch geen medelyden met Coken. Denktge dat iemand haar misziet? Nee, nee, ook met haar een oog weetge menig hartje te winnen. Oeverst dat van moeder, die voor haar Coken sterven zou, dan dat van menige sukkel uit de buurt die Coken helpt by ziekte of druk, en byzonder dat der Kinderen, die van dry straten ver komen aangelopen's Hondags's avonds om Coken's vertelsels te hooren. Ze jellen dan rond haar op vensterreukel en deurdorpel en plaveisel en vinden voort den avond lang geweg. Coken is de algemeene toevlucht der gebuurte: zeg maar geen kwaad van Coken, of 't zou u leelyk kunnen te staan komen!

't Is schemeravond in den Horner. Coken heeft in huis alles opgekruscht. De aangekochte voddien zijn door de Kelderwal

te hunner bestemming in den Rolder gekomen. De roodgepleurde vloer van winkel en woonkamer is zuiver opgenomen en met wit zand bestrooid. Coken zorgt altyd op voorhand. Zy doet 's avonds wat de meesters tot 's morgens later; met ons latger te kunnen slapen, neen, om naar de vroegmis te gaan.

Hi zit Coken met voor de opene deur met hare breukous in de hand en hare voeten op den schat verheven drempel. Zoo doen de meeste menschen in de straat, want met een huize heeft daar zyn tuintje. Neven Coken stiel staat die van moeder al gered: ze is binnen nog 'leue en 'l andere aan 't wegschikken.

Daar komt een lange zwetzwak aangeslenked, Coon, een jongen uit de buurt. Coken kent hem al jaren van zien. Ze knikt eventjes en breut dan voort... Maar wat vertraagt die, ginder, zynen tred? Wat keert hy om en doet met de beide handen in de broekzakken alles rinkelen en rommelen wat daarin is? 't Is een flinke jongen, zoo, in zyn passend gebreid wambuis, sentt Coken... Maar! 'Is of hy naar hier afkomt! In, ja, daar staat hy en wentt naar den ledigen stoel en vraagt:

"Waar is moeder?"

"Binnen, zegt Coken. Wilst ze roepen?"

"Neen, neen. 'Laat ze maar daar, antwoordt de zwelt,
En Hemel.' Coken wordt er houd van — daar zit hy op Moeders
plaats en legt zynen arm op haren stoel, en houdt den Kops
achteruit, zoodat zy hem niet zien Kan, en, terwyl hy met
zynen hiel op den grond de maat slaat, fluistert hy met
ene stem, die maar ^{half gelijkt} slecht op de zyne ^{klinkt} heelt:

"Hoor eens, Coken, gy staat gy me nogal aan. Zoudt gy
my willen?"

Coken laat haren pruim vallen en raapt hem meteen op.

"Wel, zegt ze, wel... Ik weet niet. Gy ziet gy er zoo kwaad
met uit..."

"Legt dan maar meens ja," flucht hy en beweegt
haar aan met een stootje van zynen elleboog.

"Ik zou wel kunnen aan erger geraaken, prust Coken
huidop en begint te blozen gelyk een Riet. Maar... 'tis
te zien, wat moeder zegt!"

En het woord is nog niet woord, of daar klinkt Moeders
ruwe stem:

"Wat is dat allemaal?"

"Ja, moeder, zegt Coken, zie... Coon zal het u zelf wel
zeggen."

En Coon begint op staanden voet zyne pleidooi. Hy werkt
hy tegenwoordig op het arsenaal en wint daar een ferme

free ^{*}daalboom, en dozal nog opstaan. En hy heeft alens
gedacht op trouwen; en Coken staat hem goed aan... en...
en... Wat kan moeder er tegen hebben, als hy nu by haar
kwam wonen en Coken haar bleef helpen, juist als gelyk
vroeger?

"Ja, ja, zegt moeder. Ge zult gy 'wel schoon uitleggen"
En ze pikt van terzyde naar Coken, die met eens opziet en
breit, breid, of de Kous vandaag zeker moest afzyn.

"Ja, zucht het menschken, ik moet al met vragen wat
er Coken zelve van denkt. En als de boten en de jaars, moet
de Roek maar gauw gebukken worden! Hoor eens jongen,
als het allemaal waar is wat gy vertelt zullen wy maar
eens de zaken regelen. Slechts een ding moet ik u zeggen:
van lang of straf vryen houd ik niet!"

"Ik ook niet, moeder, onderbreekt haar Toon, laat
ons maar seffens trouwen. Niet waar, Coken?"

En Coken byt eens op hare lip en werpt hem een oogken
toe, dat toch niet ~~neen~~ zegt.

"Wel, zegt moeder, dan gaat ge morgen naar Myrhu
Pastoor en naar het stadhuis. Het werken is genoeg om alles
klaar te spinnen tusschen menschen, die sinds jaren geboren
zyn en malkander kennen. 's Avonds kunt gy hier by
ons Komers zitten; maar in den dag blyft g. in de verte, hoor g.?"

* daalboom

"Eiken heeft hare tijd nodig."

"Goed, moeder, zegt Eiken, goed, menschen! Gy zult nu eens gaan ondervinden hoe gehoorzaam ik ben! Maar, zeg, ginder, op den overkant van de straat, mag ik al eens voorbywikkelen, niet waar? 'k Moet toch gunnen omweg ~~den~~ om naar mijn werk te gaan?"

En hy funkt eens tegen Eiken en ziet achterom en roept:

"Och moeder! uwe Kat is daar binnen huis aan 'houden! 'k springt tusschen de koffiekommetkens op de kas!"

En moeder loopt binnen. En Eiken pakt Eiken in zyne forsche armen en zegt:

"Och kind! wat ben ik nu toch gelukkig! En gy toch ook, niet waar?"

Maar... daar hebt ge moeder al terug. Eiken houdt haar den helen avond aan den klaps, want Eiken weet geen woord te zeggen.

Het woelt en het klopt toch zoo aardig, daarbinnen! En nog erger wordt het iederen keer dat zy opdykt; want, het wil zoo treffen, dat Eiken haar dan ook juist bequelt met zyn schelmachtige oogen.

Eindelijk krygt Eiken zyn afscheid. Moeder sluit met moede de stoelen al binnen. Dat liet Eiken hare vroeger niet doen! Maar

er komt zoo licht verandering...

"Day Coken, myn Coken, zegst Coon hul stit. Slaap wel, en droom nu maar eens van mij, hoort ge 't.? Dat is nu geen zonde meer!"

Een fermes handelsstuk nog en... hy is weg.

En dat is Cokens verlovings.

En gelyk de verlovings, zoo loopt het huwelyk af. Ik kan er niet by verwylen, mits dat alles maar inleiding is.

Nu eerst gaat het spel beginnen. of beter gezegd: Nu gaat de Kat op de Koord Komen.

"Een Kerstenkind by Coken!"

"Oliveer een? Dat zyn er dry op twee jaar en half. Als die menschen zoo voortgaan, zullen ze wel rijk worden!"

"Wat geeft het, een meer of minder? He winnen immers goed hun brood? Een man, die eene schoone free ware huis brengt en eene vrouw, die zulke zaken maakt! Want, zyt maar zeker, Coken kent het geheem van de voolen! He verkoopt ze met meer, gelyk in moeders tyd, in het grof aan den eenen of anderen groothandelaar. Zy houdt er misjes op na, die ze sorteeren in haren kelder, en ze kent er 't zyn van alles op zyn meeste te doen opbrengen!"

"Hoe is het mogelijk daar tyd voor te vinden, als ge uw huishouden onderhoudt gelyk zy, en als uwe kinderen de zindelyk-
-ste zyn van heel de buurt."

"Ja, ja, de eene mensch kan meer dan de andere" besluit
Mie Grees, die, alhoewel jong en gezond, den ganschen dag op
haren stoel zit.

"Dat zeg ik ook, antwoordt Mie de Greer. De eene mens-
-ch kan wasschen en schuven en stoppen en naaien tot een goed
eind in den nacht, en dan nog 's andermans wasschen op-
-staen, terwyl de andere by dag zelfs met de handen overen
zit."

Nu, wat men er ook van zegge, Cotten heeft het druk,
heel druk. Moeder helpt haar nog altijd, ja; maar moe-
-der wordt alle dagen een dag ouder, en ze kan niet goed om
met het geschrei en gewoel van de kinderen. Cich, Cotten
klaagt niet. Cotten werkt en slaapt, en nooit komt haren
man thuis van den arbeid, of hy vindt een vuerdelyk gezicht
en alles in orde.

Maar een enkele maal heeft hy opgespeeld, en dat
was, toen hy zynen jongsten zoon in de wieg vond liggen met
nog een anderen daarby, eenen, dien hy niet kende.

"Wat ~~kennen~~ zyn dat voor kinderen, Co?" vroeg hy.

"Was de eerste maal dat hy Co zag, en dacht dat het Klotk. kind."

"Ich ja, Coon, wees nu niet kwaad, smekte ze. Men moet
alleens wat doen voor een ander. Welken haar man ligt op
sterven en ik heb hunnen kleinkind by ons genomen. Hy is toch
zoo braaf en schreit nooit!"

Maar 's nachts begon hy te schreien en voor goed! Co-
-Ren Kon ~~en~~ een uur of twee met hem rondwandelen. En
's anderendaags zag Coon heel zwaar, en hy gaf zijn Coken
geenen kus, eer hy naar zijn werk ging.

Nu schynt het of Coon en Coken bijzonder aan afstamme-
-lingen zullen gezegend worden. Heven hebben zy er reeds: zeven
zonen. De Koning is van den laatsten peter geweest: hy heet
Leopold. Welke ere voor de familie! Wederom is er spraak
van een afstammeling, een achtste!

"Ich, zegt Coken, mocht het nu toch eens een meesje zijn.
'Hou me zoo tot hulp dienen, later!'"

Coon antwoordt niet; hy denkt maar op het getal dat
vergroott.

"Ifeen jongen is toch ook goed, gaat Coken voort, die niet
gaarne horen man zoo droomen ziet. Jongens, dat zijn alte-
-maal broodwinners voor later!"

"Ja! broodwinners." grinnicht Coon. Ik zou er maar niet
te veel op rekenen. Wietge, waar ik mijn hoofd mee breuk? Hoe

Ik het op zolder moet schutten! Daar staan nu langshen den muur dry bedden met twee man in ieder. Maar hoe wat aanvoingen als nummer acht ende weg ligt? Dan moet nummer zeven ook naar boven. En, waarlyk, er is geene plaats meer!"

"Och, man, zegt Eokers, gy zult gy wel middel vinden; zoo'n stomme Kerel!"

Eokers achste Kind! Een meisje! Wat geluk!

Eokers lacht hare zeven jongens toe, die op de leenen moeders Kamer binnenkomen, allen achteren gelyk de broeckens van Duunkens, om hun zusterkens te zien.

Ieder gaat er van door met zyn sak Suiker in de hand, en de boker ziet zoo zuur als azijn.

Maar Eokers flusert haar toe:

"Ja maar gaauw een rond suiker bykopen; hier is geld."

En het gelach van het mensch heldert op als by tooverslag.

Vader Goon houdt beneden toezicht over de jongens, en het huis houden en de vadden zelfs. Want Eokers moeder is sinds weken in 't gasthuis engezal er niet meer uitkomen, och arme!

Hy moet nu even uitgaan. Hy heeft daar juist zyne jongens de les gespeeld: ieder weet wat hy te doen heeft daarwyt vader

weg is. Maar eer hy ingaat, wil hy nog eens zyne vrouw spreken.

Daar zit hy aan 't bed, het hoofd in gepeinzen verzonken.
De baker is om suiker.

"Maar, Coon, vraagt Coen, gy doet my verdoet! Wat is er nu toch?"

"Waar is? Wel, dat ik geen peter vind en te achter-
weken moet ons kind gedoopt worden. Ik heb al sedert
welken al myne makkers in 't arsenaal de mouw gestre-
ken; maar, de rakkers, ze zegden tegen mal Randier:
Laat u door den niet vangen, hoort ge, of ge moogt peter
zyn! Hy heeft er al dry van ons zoo ^{beet genomen,} vast gehad."

"Och! man lief, troost hem Coen, is dat nu al? Ik
weet al seffens middel! Ik heb in het oudmannershuis een
kozyn van het achtste knopsgat. Die is by als hy eens
mag uitgaan. Hy eet Petrus Vrostrijpen. Ga er algaan haal-
-toe en haal hem!"

En de wond is alweder gezalfd!

Coens dochter, — zy noemt het kind nooit anders dan myne
dochter is eenige maanden oud.

"Als 't zoo nu maar blijft!" zegt Coen; met met die mus-
broestige stem, waarmede vele huismeeesters te kennen geven

hoe duurt zy het hebben, neen, met ware vreugd en genoeg,
zeft Coken doet.

En loch, duurt genoeg heeft zy het!

's Morgens komt nog de dag met in de lucht, of Coken is
open bezig met kuschen en keren en koffie opschutten.

Coon blijft nog wat boven en maakt zyne jongens
wakker, een voor een, met des grootsten te beginnen. Zy
kledensich aan en komen beneden. Daar volgen zy elk
ander op aan de pomps; ze valt niet met zwaar gezicht
of vuile handen aan tafel te komen! Die niet proper is,
moet terug naar de pomps en, wee! dan voor zyne boter
hammen. Want in d'geval is het stelen den anderen
geoorloofd. Niet ge, ze hebben okwyls met genoeg met
het paar boterhammen van vier vingers dik, dat moeder
elk hunner voorsnydt. Al te smakelyk blykt zulk
paarkens: 't is van het zwaarste brood, half tarwe, half
rogge, bestreken met boter met, neen, dat ware met om
by te houden - met het beste, zuiverste spekvet. Elk heeft
zyn plakken beker met koffie gevuld. Denkt niet, dat
de koffie daar slecht iet smaakt. Neen, neen! de bekers en
al 'ander koffiegerief blinken als zilver. Daar maken 's
Zaterdag de jongens hun werk van.

Na het ontbyt moeten zy naar school. Van thuisblyven wil

Eoken met roeten.

„Ik ondervind maar al te goed, zegt ze, hoe een weinig gen-
landheid 'nen mensch te pas komt!“

In den gang heeft Eoon een grooten Kapstok geslagen: ieder
heeft daar zynen haak om Klat en frak te hangen. Daaronder,
juust op ry, staan de schoenen. Eoken wil niet dat hare kinderen
op klompen loopen buiten's huis; zij wil ze deftig op-
brengen: 't mogen geene binoels worden. En ze zijn
't niet ook, al bakken ze poetsen met de macht.

Zijn ze weg en is Eoon naar zijn werk. dan be-
gint Eoken's zwaarste arbeid. De voddencursters ko-
men met hunne wagens aan de deur en Eoken schat
en biedt en dingt en koopt. 't 's niet gemakkelijk met
dat volksken om te gaan: men moet haar op de tan-
den hebben en durven spreken en toch met maat en rede
te werk gaan. Eoken is eerlijk dat weten de voddencur-
sters en daarom komen er al langer hoe meer bij haar
met hunne waren. Dan ook, Eoken heeft een hart ree-
gen ze. Komt er al eens eene arme sukkel haren
nood klagen, dan weet Eoken altijd raad en hulp te
bieden.

Zoo gaat de morgen om. Eusschen in moeten nog
de bedden opgemaakt, en het bussekind verzorgd,

en het middagmaal bereid worden. Stamur genoes!
 zegt Eken maar dat weert de lamheid uit de beenen.
 s Middags aan tafel valt er toe te zien dat
 ieder 't zijne krijgt. Voor vader de best brok;
 voor dere hier, die wat bleek en mager is van 't
 groeien een schepp meer, voor geenen eenen kleinen
 eter een uitgeroecht stukken, enz, enz. voordat
 Eken begint als al de andere bijna gedaan hebben
 en er niet veel goeds meer overschiet. En Eson daar
 tegen opkomt en zegt "Maar Eken, gij hebt weer uw
 paars vleesch weggedeeld!" Dan lacht ze eens en zegt:
 "Wet ge nu nog niet, dat ik liever pataten met saus
 eet, dan vleesch?"

Maar als de ene of de andere wat laat liggen op zijne
 telloor, dan merkt Eson wel dat Moeder het ook mag.
 En zij heeft schoon te zeggen: "t 's of dat het niet verlo-
 ren ga!" Eson gelooft het toch niet.

Het afwassen en het huis uitkeren gaan gauw als
 de jongens weg zijn. De kleinste doen dan hun slaapp
 in de wieg en Eken kan eens even nederritten. Niet
 met ledige handen toch. Breien en naaien valt er altijd
 te doen. En toch, om half twee reeds komen de werkmis-
 jes, die in den kelder de votten sorteeren. Daar valt

zoolang zij er zijn een een oogje in 't zeil te houden en goed toe te luisteren, of er geen gemeenen klap wordt verkocht. Dit dult Eken niet. Wie daarop wordt betrapt, vliegt seffens de deur uit. Om vier ure hebben de meisjes een prinses kwartier: zij houden op met werken, eten hunnen boterham en drinken hunnen koffie. Eken kan dan ook voor hare broodwinners zorgen, die straks thuis komen van de school. Daarna wordt er gespeeld, op straat, ja; maar Eken zit aan de deur het nate zien of haren stoel, zou 't niet dienaelfden stoel zijn, waarg. zich haren zoon eens zoo vrijpostig nederliet?...., Zoo droomt ze al eens maar houdt daarom niet op met brocken tappen en kenden voorzien. O die jongens! die jongens die kunnen wat verbaalmonden.

Later komt vader thuis en om 7 ure gaan de kleinen naar 't bed. De kleinen dat zijn die welke onder de 12 jaar, die nog hunne eerste Communie niet deden. De grooteren hebben 't voorrecht van op te blijven: zij doen hun schoolwerk, huischen - ieder heeft zijne week de schoenen van heel de familie, halen kolen en hout aan, opdat moeder morgenvroeg wat minder last hebbe; kleuteren en frutselen aan allerlei dingen, die den

lateren vernuftigen stielman sinnenken en die de fierheid der ouders op voorhand verwekken.

Zoo gaan Eokers meeste dagen voorbij, goede welgevulde dagen. Ook droeve dagen moet Eoken beleven. Wie is daarvan ontslagen? Eerst was 'moeders' iefsterwen, die Eoken, in stille menigen traan deed schreien. Dan later kwam nogmaals de gruwame dood in huis en Eoken ondervond, wat het is kinderen te verliezen. 'Maar, och.' Eoken moet het hoofd omhoog houden. Ze mag immers voor de dooden de levenden niet te kort doen? Ze droogde dan hare tranen af, het moedige Eoken en ze werkt, en praat en lacht als vroeger, al rijpt het haar soms diep in 't harte.

(Vervolgt)

Hilda Ram.

ik meer verdienen? Hier in huis, Zoon, bij mij? "Ja, ja, lacht maar; maar luister, eer gij antwoordt. Ons huis is te klein geworden voor den Handel in voddem. Wij zouden dat hierneeven moeten bijhuren: de huiskas zal bereden genoeg zijn ons tot huurders te hebben. Dan krijgen wij een grooteren kelder, kunnen meer werksters in gang houden, met grootere kooplieden onderhandelen en zitten ook niet meer zoo vernepen. Ge lacht al niet meer, he? En nog andere belangen weet ik, die gij alleen kunt verworven. Die stoetwagens waar de voddemraapsters mede rondleuren kosten ons thent de 30^{fl.} Zij huren die aan zoowat 2^{fl.} per maand. Zoo wij nu eens zulke wagens opkochten en ze verhuurden? Dat zou vrij wat meer opbrengen dan Antwerpsche Loken! Gij kondet die op de standplaats voorzien en herstellen waar 't noodig is. Gij kondet hier in huis over de werksters de hand houden en geloof me, meer zoudt ge verdienen dan op 't arsenaal!"

"Wel gij heks! lacht nu Zoon, ik geloof dat gij alweder gelijk hebt."

En op het bewijs dat Loken gelijk heeft moet Zoon niet lang wachten. Hij wordt een aanzienlijk burger, een ware koopman... de menschen zeggen dat hij

Herweef

raan kan Hij glimlacht dan eens, maar ontkent
 het toch niet. Eiken staat nog altijd aan 't hoofd
 van de zaken, maar hij is de eerste uitvoerende minis-
 ter. Hij speelt timmerman, schrijnwerker, smid, op-
 zichter, huurbaas, ontvanger, raadsheer en wat
 niet al! Maar als vader overkeft hij al zijn
^{bedieningen} eere titels. In zijne jongens weet hij ieder aan 't
 onderscheiden. Hij weet hun den Stiel aan te wijzen en
 en ze op te leiden tot den arbeid waartoe zij bekwaamheid
 hebben. Wie een tekenstijf kan houden moet op de teken-
 school, allen volgen de avondlessen en zondaglessen. En
 niets merkwaardig gebeurt er in de stad, niets waaruit
 wat te leeren valt, of Zoon gaat er henen met zijne
 zoons. 't Zondags is heel de dag op voorhand geregeld.
 Hij begint Lente tot Herfst met een zwempartij
 want kleinen en grootten zwemmen gelijk de ratten.
 Wandelingen, bezichtiging van museums, gebouwen of
 groote werken, volgen op de hoegmis, niets dat zijn
 jongens den geest kan openen, verwaarloost Zoon. En
 daarom gaan zij allen zoo vooruit en worden ze zulke
 kleppers

Maar daartusschen in:

Kerveel

"Een kerstenkind bij Eken!"

De menschen schokschouderen, of zijn verwonderd dat het jongste reeds vijftien maanden oud kan zijn...

Toon heeft er ditmaal een borreltje op gezet. Hij heeft anders geen last meer met de jeters: de oudere kinderen kunnen nu gevoeglijk dit ambt vervullen. Hij gaat ten Stadhuis met zijn vrouw. Boekje om den boorling te laten opschrijven.

"Ja, zegt de klerk al twijfelend, ja... maar gij ziet toch, dat uw boekken vol is! Er is maar plaats voor tien, waar ga ik dien elfsten opschrijven? Hij kon er nog wel bij, hier onder aan 't bladje, maar... er komen er misschien nog, niet waar!"

Wat zijn dat voor grappen! valt Toon uit, en hij wordt waarlijk rood van kwaadheid. Maar plaats voor tien? Zou dan een ordentlijk mensch, niet meer dan tien kinderen mogen krijgen? Zijn me hier de mannen op het Stadhuis!

Maar de klerk komt terug met een tweede vrouw. Boekje, zoo is toch alles in orde. En niet alleen voor h^r 11 dient dat vrouwboekje. Neen neen, zoo ver komt het dat op den duur op Toon's familieblad één meisjesnaam staat met 7 jongensnamen voor en 7 jon-

Verwees

gensnamen achter en zoo ge twijfelen mocht, zie hier de namen: Joannes, Franciscus, Jozef, Edmond, Stanislas, Petrus, Leopold, Maria, Hendrik, Frederik, Paulus, Antonius, Andreas, Gregorius, Philippus. Na daar nu de handen maar voor bijeen en vraag hoe lang het duurt eer zulke moeder al hare kinderen samen geroepen heeft. De praktische mensch weet voor alles raad. De namenlijst thuis is vrij wat korter dan op de plechtige stadhuisboekjes. Aldus klinkt hij:

Jan, Frans, Jef, Mon, Hen, Pier, Pol, Mie, Kik, Frits, Pauw, Zoon, Dries, Goor en Flip. 'Is doet nu zoo schrikkelijk.' Maar ik noem Flip en vergeet zijne geschiedenis te vertellen.

Mit meer angst dan naar gewoonte werd zijne geboorte verwacht. Zoo 't weer een zoon mocht zijn, dan was de koning voor de tweedemaal peter.

Dat zou wat zeggen! Waarschijnlijk is 't nooit te voren gebeurd. 'En ja!' doer klinkt het: 'Een jongen, een jongen!'

Pauw een telegram naar den koning! Heel de stad is vol van het nieuws, 't wordt in alle gasetten vermeld. Maar wat de gasetten niet vermelden is het

Verwees

antwoord van zijne majesteit. ' Daar weten de geburen wel iets van. Ze mogen allen het schoone bronzen borstbeeld van Leopold II komen bewonderen dat hij genadig rond aan de ouders van zijn tweede petekind. Het zal heel hun leven prijken op de schoorsteen van hunne schoonske kamer.

Maar wat de geburen zo min als iemand anders weten is, dat met dat beeld een gesloten omslag werd besteld aan Toon, bevattende een papier - een papier, ja, dat hij al seffens bij zijne vrouw ging aflesen, 't Was een gelukwensch en nog wat daarbij, dat Toon de handen ineem deed slaan en zeggen deed: "Wel Toon, nu zijn wij eruit! Nu kunnen wij al seffens gaan bouwen.!"

Over dat bouwen later. Het jaar waarop het gelukskind Philippus geboren werd, is ver van ten einde. Gij, riske menschen, die u vervelt, omdat uw eentonig, gemakkeijk leven zoo heel in al van afwisseling verstoken blijft, luistert of ge geen reden hebt om Toon te benijden. Nog is het kerstenkind in de buidel of er dient verzorgd te worden voor Mickens eerste Communiefeest. Want een feest moet er zijn, Toon houdt eraan dat zulke gebeurtenissen plecttig gevierd worden in den hui-

Verweef

lijken kring, Geen overlast oene besommeringen brengen haar van die gedachte af. En het geluk op dien eenen dag gesmaakt loont dan ook rijkelijk hare moeite.

Maar nuw is het genoeglijke feest voorbij of: daar komt angst en kommer der ouderen hart beformen. Stan moet loten dees jaar!

"Maar hij zal toch niet opgaan, zeet Toon, hij zal geen Soldaat worden, mijn jongen. Ik vrees te veel, dat hij bedorven terugkomt, er is daar te veel gespuis in 't leger!"

Nu, gelukkiglijk hij lot eruit.

Maar zoo ze deren zoon al behouden mogen, een andere zal hun ontstolen worden, en dat door twee gultige meisjesoogen, die hem in 't net der liefde weten te vangen.

Jan de oudste zoon, is bakker bij eene weduwe. Hij is daar in weinige jaren goed vooruitgegaan. De bakkerij der weduwe Toon beleeft een altijd klimmenden bloei. Toon beweert dat het aan zijnen zoon te danken is dat dat soort van nieuw Suikerbroodjes bakket, welke op geen enkel koffievrieset nog mogen ontbreken. 't Kan wel zijn, want om

geenen prijs zou de uedure haren meestergast laten gaan!
Maar, 't wordt zoo dikwijls gereg: waar de eer en de
roem is, daar is ook 't gevaar.'

't Is weer zondag namiddag, de eenige tijd, waarop er
bij Eoken en Toon geen geheim verhoor te bekomen is.
Zan zitten te samen in de huiskamer, bespreken en rege-
len alles, maken hunne plannen hunne ontwerpen klaar....

Zan komt onverhoeds binnen. Hij keert en draait,
opent en sluit eene kas, verzet een Stoel....

"Wel, joncen, wat is het?" vraagt Eoken, die in 't gemoed
van hare kinderen leest, als in een open boek.

"Ja moeder.... ik zou u wel eens moeten spreken, u
en vader, over iets bijzonder."

"Dan zou ik maar Leffens beginnen" voegt hem Toon toe.
"Ja vader, ziet ge, ik kom ik stillekens bij jaren.
Lees en twintig.... Men is dan geen kind meer. Ik heb
al eens gedacht....

"Dat ge op uw eigen kosten eene bakkerij zoudt willen in-
richten?" onderbreekt Toon. daar het toch zoo langzaam
voortgaat. Geen slecht gedacht jongen! naar gasten
of leerjongens moet ge niet zoeken, die kunnen wij u wel
beroven.

"Neen, vader, neen, zoo meen ik 't niet," zegt Jan, mijne

bakkerij is al in regel. Ik zou uwe schoone centjes niet willen wagen aan 't inrichten van uwe nieuwe. Ik heb alles voor niet zo ... ge mij trouwen laat.!"

"Ziet ge, Eken, roept Egon verontwaardigd, daar begint het spel. Eer nu vernood beginnen onze broodwinners wat thuis te brengen, of ze vliegen 't nest uit. Zij had al lang moeten weg zijn uit dien winkel. Ik heb het u geregd.!"

"Och toe!" serelt Eken, "gij hebt het immers ook gedaan!" En den jongen, die, uit schrik, zich heeft omgekeerd en met zijnen neus tegen de muur is gaan staan, roept ze toe: "Hoor, Jan, gij hebt het zoo slecht niet voor. Eene eenige dochter, uwe schoone broodwinning...."

Maar zeg eens wat denkt hare moeder erover.

En Jan krijgt al zijnen moed en spreekt nu ferm door

"Wel, rechtuit geregd, het heeft bij haar nog al moeite gekost in 't begin. Maar wat kan ze anders wenschen dan haar Janicken gelukkig te zien!"

"Hoor, zegde zij, omdat gij een brave werkzame jongen zijt, die mij Janicken gelukkig zult maken, wil ik toegeven." En ik zegde: Reken daarop, gij

zult u niet bedrogen vinden. 'Dat ik braaf ben,
dat heb ik aan mijn ouders te wijken, die hebben mij
van jongs af deftig en eerlijk opgebracht. Ik wil
het voorbeeld van mijn vader volgen, dan kan Janie-
ken niet gelukkiger zijn dan met mij.'"

Toon kucht eens even. Hij ziet al bij lange 'roos' er
niet meer. En nu toon hem aanstoot en zegt: Laat
ons dan onzen Jan gelukkig maken en ja zeggen" met
hij er niets meer tegen in te brengen.

Hij drukt de hand van zijn jongen en die valt moe-
der aan den hals en snikt: Dat hebt ge niet voor
niet gedaan, Dat wil ik u vergoeden, moederken lief.

Los is het beslist. Nog meer uitleg wordt gevraagd en ge-
geven. Jan prijst zijn bruid als van deftige afkomst
en als hebbende een rond fortuintje. 'D'loose quit!
Hij weet wel, dat hij hier niet van vlorende kaaks-
kend en van vriendelijke oogjes moet spreken.

En eer het jaar ten einde is, datzelfde jaar van des
konings tweede peterschap en van Marietjes Eerste
Communie, en van Skens Loting, eer dat jaar uit is
heeft Token eene Schoondochter. 'Geluk er mee, Token?

Nog eens zondag namiddag. 'Wederom zetelen Token en

Toon in hunne verhooraal. Een heer is met hen die op de tafel tekeningen en plannen uitrolt en hen inwijst in de moeilijkheden, welke grondplan, en doorsnee en voor- en achtergevel (alles in lijnen en trekken voorgesteld) aanbieden. Maar Eken huft het gaand op en helpt het aan haren man uitleggen.

Ondertusschen wordt er gefluisterd in de geburen. 'Zou 't nu toch waar zijn?' Ieder weet dat Toon een aanzienlijk stuk grond gekocht heeft in een der nieuwe straten van de stad. Maar dat hij bouwen gaat, een eigen spekspaars nieuw huis bouwen, wie hadde zulke dingen ooit durven denken? En 't moet toch waar zijn; die heer die binnen bij hen is, en die vroeger al menigen keer hunnen drempel betrad is een bouwmeester en aannemer; hij is hier allerbest gekend! En de vrouwen besluiten dat ze nu zekerheid willen hebben, dat ze Eken zelf zullen aanspreken aangaande 't nieuwe huis.

Maar vandaag wordt hun de gelegenheid niet gegund hunne nieuwsgierigheid te voldoen. Al is de heer weg met zijne plannen, Eken en Toon blijven in onderhandeling. Er zijn enige punten te bespreken, waarover ze 't niet geheel eens waren. Onder anderen de plaats voor 't sor-

Leeren Toon beweert dat dit even als vroeger in den
 kelder kan gebeuren. Eoken spreekt hem teg en
 hare pluidoor is vol warmte en overtuiging. Neen, Toon,
 neen, zegt ze, ik kan het niet verdragen dat die jonge
 meisjes in eenen kelder zitten. Denk eens, zoo ons
 Niekken eene van hen was? Zij moeten een groote plaats
 hebben, waar licht en lucht inkomt; nog erg genoeg
 hebben zij het dan met den vuilen reuk en het harde werk.
 Zeg niet: Wij doen genoeg met voor onze eigene kinderen
 te zorgen. Neen, Toon, dat is niet genoeg. Ook voor
 andermans kinderen moeten wij zorgen, als wij kunnen.
 Zie eens dat arme Netteken van de Vliersteeg. Alle
 dagen staat het daar tegen den muur geklumd. Hebt
 ge nooit gezien, als ge de deur opent? Morgens, hoe
 mager en bleek het wordt? Het gaat och arme! zijne
 kuster na: 't is de doof in burgerkleeren! Ik steek
 het al dikwijls wat toe: een goeden boterham en een
 glas bier, maar dat kan niet helpen: Ik heb slechts
 gereg: Netteken, het werk is te zwaar voor u, ge zoudt
 moeten thuis blijven.' Maar dan antwoordt ze: Ja
 Eoken en wie zal dan mijnen kost verdienen? Een
 arme mensch is toch dikwijls een martelaar. En
 daarom, Toon, moeten wij voor hen zorgen. Ik ben ook

arm geweest. Dat zal ik nooit vergeten, al werd ik
 zoo rijk als 't water diep is. Neen, die dagen ver-
 gaat ik nooit, als we, moeder en ik, soms heel
 vroeg slapen gingen om toch maar het knagen van
 den honger niet te voelen. Een mensch moet hart
 hebben. Eron,!"

En Eron denkt, "ja! maar geen mensch op de we-
 reld heeft zulk hart als 't uwe.!" En hij voelt
 het zijne geheel veruueken.

Eron en Eron zijn aan 't verhuiren. Geen
 mensch in de buurt of hij is al eens 't zondags
 Erons nieuw kasteel gaan bewonderen. En zij
 vinden geene woorden om er de schoonheid van te be-
 schrijven.

"Nu zult ge gauw uw vroegere geburen vergeten,"
 voegt franke Beth Eron toe.

Maar Eron schudt het hoofd en zegt: "Ik wou
 dat ge allen mee kondet gaan."

De voddenaapsters vinden 't nog al wijd om hunne
 wagens te halen 's morgens. Want Eron heeft tegen-
 woordig over de dertig wagens te verhuren. Toch zal
 niet eens elders gaan met hare klandisie. "Waar
 men goed is blijft men," zeggen ze allen.

En hunne getrouwheid wordt hun geloond. Nuw
 is de nieuwe woon in orde of allen worden ver-
 recht op een groot feest; de klanten en de bedien-
 den vodderraapsters en sorteersters komen het huis
 inhuldigen (begieten, noemen zij dat) met chocolade.
 Voor de suikerkoekskens heeft H bakker Jan
 gezorgd.

Of het een vroolijk feest is! Ge moet ze daar eens
 zien zitten aan Tafel, al die dames en juffrouwen!
 Nooit zoudt ge denken dat ze 't minste uitstaans
 met voddem hebben. Hun gelaat schittert van een-
 heid, — als ze zich eens wasschen weet ge, dan zien ze
 niet op wat reep of wat geweld. Hun hoofd is met
~~brillen~~ verkleed, versierd en niet een haartje ligt ver-
 keerd. Die zijn trouwkleed nog heeft heraldt 't voor
 den dag; de anderen hebben splinternieuwe katoenen
 zakjes aan en geruite katoenen voorschotten die
 nog in de vouw staan. Menigeen heeft voor deren
 heuglijken dag "haar goud" uit den berg van barmher-
 zigheid gehaald. Lange voorbellen en uitgewerkte
 brochen schitteren allerwege. Eken en hare dochter
 Micken gaan rond met gedurig op nieuw gevulde
 potten chocolade. De suikerkoeken staan zijn op de

zafels gestapeld in bergen. En complimentjes worden er niet verkocht: "Het Staat er om te eten!" heeft Toker gezegd. Zij heeft, och arme! al werk genoeg met het inschenken. Zij en Micken hebben geen oogenblik rust: het tweet Staat hun op het voorhoofd en wangen, maar dat belet toch niet dat ze mede schateren en lachen.

"Haddet ge maar een dochter meer, niet waar, Toker?" roept Vetteken Pluin, dan zoudt ge 't zoo druk niet hebben."

"Wel, dat kan nog komen!" antwoordt Viese Triens in Tokersplaats, men moet nooit den moed opgeven! En allen aan 't lachen, aan 't lachen!"

"Ja, ja, schreeunt franke Beth, die overal haar woord weet te doen. Spoed u maar Toker, of ge blijft nog met al uw mannevolk alleen zitten. Die Mynheer uit den kruidenierswinkel, die kan toch wel vriendelijk pinnen, he! pinnen?"

En Micken loopt de deur uit zoo rood als een kriekken. Wat wil die franke Beth nu zeggen? Ei! wat frank stuk, die Beth! En waar haalt ze 't toch?

't Wordt stillkens laat. Er is al gerongen van
"Vivat onze To en ze mag er weren"

Vivat onze Eoen ze mag er zijn!

Hip, hip, hoera, hoera, hoera!

'Ware tijd dat de gasten huiswaarts keerden!... Zij wachten misschien naar een druppeltje munt?... Maar dat krijgen ze niet! daar wil Eoen niet van hooren: geene wallebakkerij in haar huis

Het kostte niet weinig moeite en last eer de nieuwe woningen en de vergroote handelsinrichting heel en al in regel waren. "Wij zouden bijna eenen klerk moeten nemen!" had Eoen al eens uitgeroepen. Stielmannen had hij genoeg aan zijne zonen, en klerken hadde hij er ook wel tusschen gevonden; maar 't scheen later dat die geleerde bollen wat anders in hun schild voerden, dan voddenhuisklerk te worden. Nu alles is eindelijk geschikt en geordend op zijn best. Nu zullen we wat rust gaan hebben, zegt Eoen. Hij is juist de huiskamer ingekomen, waar Eoken aan den naad zit.

"Gij antwoords niet, Eoken? Hemel! wat is dat!" Want ja, hij ziet het wel, 't is aan haren kindskorps dat Eoken werkt. Gaat ge hem weggeven, Eoken! 't Is misschien voor onzen Jan!...

Maar Eken blijft al zwijgen en ziet eindelijk eens omhoog, en schudt haar hoofd en zegt:

"Neen, neen, niet voor Jan, ' voor ons!" "Is God geklaagd!" roept Eoon en met de handen in zijne haren loopt hij de deur uit.

Eken zucht eens: "Dat mannenvolk leert toch nooit geduld en onderwerping!"

En dat blijft maar al te waar, wanneer er zekeren dag een geroep rondgaat

"Eken heeft eenen tweeling! ' twee meisjes!"

Eoon kan er maar niet over, als staat als versuft en verslagen. Eken moet hem aanzetten de kinderen een kruisken en een kus tot welkomsgroet te geven.

"Dat zet er nu de kroon op!" mompelt hij.

"Wie weet, man, fluistert Eken, of gij de profet niet speelt, of die twee meisjes waarlijk de steun en de vreugd van onzen ouden dag niet worden!"

Jorefa en Celina, of liever Eken en Ceken, moeders hoop zijt gij en moeders Benjamins. Zoudt ge kunnen hare verwachting te fleurestellen?

"O

"Och," zegt iemand, zoover gekomen met Eken, och, wat onmogelijke dingen. 'Leven tien kinderen en dan twee

maal opvolgend zeven jongens. En al dat geluk en al dien voorspoed, en niets dat tegengaat. 'och! wat onmogelijke dingen!' Ik moet mij verdedigen, of liever ik moet de waarheid verdedigen. Wat de kinderen betreft, ga zien ten stadhuis van Antwerpen, zij zult er de lijst vinden zooals ik ze aangaf, maar... neven vier van die namen staat er: overleden den... Hoe gaarne ook zou ik in onze bedrijvige Schildestad u straat en nummer aanduiden! Dan kondet ge zelve Ecken gaan oproeken! Maar zij houdt aan geen roem of fraam. Die schoone dingen vertaalt zij met de veelbetekenende omschrijving: op straat gebracht worden. Ecken wil niet op straat gebracht worden! Dus moet ik zwijgen. En wat betreft ^{al} dat geluk en dien voorspoed, weet dat die niet onvermengd waren. Weet dat Ecken en Toon hun deel hadden van smart, en angst en droefheid. Noch ziekte noch dood bleven buiten hunne woning. Zwarte, drouwe dagen hebben zij doorleefd: die zendt de Heer over ieder huisgezin. Ook in het dagelijksch leven ontbrak het Ecken niet aan kommer en overlast. 't Is geen spel 13 kinderen groot te brengen en te zorgen dat onder dien hoop niet een richmislooper.

Thode

Ook de voortspood kwam niet alleen. Dagelijks gedwongen zijn met gemeene straatluursters om te gaan, hunne grofheid en onbeschofte spreken met onbewogen gelaat aan te hooren, hunne genegenheid te winnen zonder hunne slechtheid goed te keuren, dat alles vraagt beleid en overtuiging. Maar Eoken had moed en vlijt en iever. Eoken kwam alles te boven.

Dan ook lustte het mij bij het blijde te verwijlen en het droeve in de schaduw te laten. Is er niet reeds genoeg zwartgalligheid en ontmoediging in de wereld? Waarom dan nog met het verhalen van murder dwefheid de lezers ontzenuwd? Er wordt tegenwoordig genoeg zwart gebrouwen. Ik wilde doen zien dat achter de wolken de zon toch schijnt.

Heb ik het getroffen? Neen? Weldan! zie hier nog een blijde dag uit Eokens leven, de gelukkigste dag misschien die de Hemel haar gaf.

't Is morgen en vroeg nog, en toch staat Eoken reeds vaardig op hare kamer, in zijde en fluweel. Zij helpt Eoy den nieuwen zwartlakenen frok aan te trekken en handigt hem zijn gouden uurwerk over met de zware gouden ketting - een geschenk zijner kinderen.

Thur

Teken en Eken zijn al eens komen vragen, of ze moeder van dienst kunnen zijn. Ze zijn altijmaal daar "hebben ze geregd". En moeder heeft eens vriendelijk geknikt, maar niet gesproken; haar hart is te vol...

Daar komen de rijtuigen voor de deur stilhouden
 " 't 's tijd, toon, zegt Eken, kom nu!"

En zij lie met hien tweeën en Teken en Eken daarbij, stijgen in 't eerste rijtuig, de andere kinderen en schoonkinderen in de volgende. Naar de kerk rijden zij en worden gevoerd op het hoge koor. Schoone tapijten liggen daar en 't glanst er van lichter en kaarslicht. Het orgel gaat aan 't zingen en ... een jonge priester wordt naar 't altaar gelid.

"Mijn Pol! mijn Pol!" smikt Eken, "Dank u, Heer, dat Gij me dit beleven laat!"

En ja, Pol, de kroon, de glorie van het huisgezin, Pol doet heden zijne eerste mis. Hij, met eigen hand, bleek van ontroering, en bevend van zaligheid hij reikt aan zijne ouders en broeders en zusters het heilige levensbrood.

O'wat tranen worden daar gestort! Reine, ontschatbare tranen van heilig geluk, die de engelen in gouden schalen den Heer aanbieden. Zalig degenen die 't gegeven is er zulke te weenen!

Ook al de aamversigen weenen uit louter medegevoel: de kerk is te klein om al de vrienden en belangstellenden plaats te gunnen, en als de dienst ten einde is en Loken en Loon gevolgd door al de mannen, in staat de kerk verlaten, dan gaat daar een gemompel op van goedkeuring en blijdschap, dat alleen de plichtigheid der plaats onderdrukken kan.

En er wordt gefest vandaag! en de armen varen er goed bij!

„Geel maar uit!“ zegt Loken, „niets is er vandaag te veel!“

En als ze met Pol en met vader alleen is, dangeeft ze voor goed haar harte licht.

„Lie, mijn jongen, zegt ze, nu mag ik sterven, want het grootste geluk, dat op aard is, heb ik beleefd. En van al mijne kinderen ben ik zeker: gij zult op hen letten, beter en liefderijker dan ik het doen kan. En wil er een den rechten weg op, gij zult tot hem gaan en zeggen: zijt ge vader en moeder vergeten en al wat ze deden voor ons? En van u zullen zij de vermaning aannemen. Wij belasten u met die taak.“

„Och!“ antwoordt Pol, „het zal zoo zwaar niet zijn, mijn moederken, dit ambt, dat gij mij oplegt. En

daarbij wult ge 't reke nog lange jaren vervullen, gij
en vader! Maar te lang reeds zijn ze uit de feestmaal
weg. Teken en Ceke de lievelingen, komen ze alle
drij dagvaardem. Nauw treden ze binnen of luide
klinkt het hun toe:

Zonder vaderlief willen wij niet weren

Zonder moederlief willen wij niet zijn!

Een machtig koor, waarin nochtans geene andere
stemmen klinken dan die van kinderen, schoon kin-
deren en kleinkinderen. Een machtig koor, dat ja,
tot in den hemel weerklank vindt!

Want, al heeft moeder haren uitverkoren zoon
op dien schoonen dag met het ouderlijk ambt bekleed,
het schijnt toch dat ze 't hier op aarde te goed vindt
om zoo maar seffens te sterven. Jaren komen
en gaan en... Teken en Ceke zitten als geluk-
tige oukens bij malkander in de eens zoo wel ge-
vulde huiskamer. Al de zoons zijn tot staat geko-
men. Sinds lang ook maakt Micken diens heer uit den
kruidenierswinkel gelukkig dien waarvan frankel Beth
over vele jaren sprak. En Teken's voorregging na
de geboorte der tweelingen is volbracht. Zij zijn hun-

ner ouders steun en vreugd. ' Vader en moeder weten
't wel: die twee zullen zij nooit moeten afstaan. Zij
hebben het immers bekend? Moeten ze eens hunne
ouders verliezen, dan willen ze niemand tot brui-
degom dan Onzen lieven Heer!

"In den hemelijken Staat is er anders ook wel
geluk te vinden, kinderen!" zegt Toon en zijn
beriet zijn Toon in haren leunstoel aan de ander-
zijde van het vuurken.

"Ja, zegt Toon, dat is zeker! Maar beter is
beter! Doe gijlie maar uwe goesting, kinderen. Gij
melt in geen geval slecht varen: Wie zijne ouders
liefheeft, die regent de Heer!"

Nu gij, socialisten en anarchisten, gaat het ook
zoo toe in uwe huishoudens? Neen, want gij ver-
quist de heiligheid van 't huiselijk leven. Gij werkt
het tegen, dat slaven en streven om vooruit te ko-
men in de wereld, om kinderen in eer en deugd
groot te brengen. Onder uw beheer hadden Toon
en Toon hun doel niet kunnen bereiken, zij hadden
hun levensdroom niet vervuld. gerien. Hunne kinde-
ren, waren geene van die deftige, eerlijke burgers gewor-